

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Ловеч, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

при участието на секретаря **ГАЛИНА АВРАМОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Търговско дело № 20214300900030 по описа за 2021 година
и за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ.

Съдът е сезиран с искова молба вх.№134/:27.04.21 г. от Националната агенция за приходите, *** против „С.Е.“ АД (в несъстоятелност), ЕИК ***** и ЕЛ. Г. Т. – постоянен синдик на „С.Е.“ АД, с която е предявен иск по чл. 694, ал.2, т.1 ТЗ за установяване съществуването и дължимостта на неприети вземания в производството по несъстоятелност срещу „С.Е.“ АД, предявени от НАП с цена на иска 215 989,95 лв.Излага, че на основание чл. 10, ал. 1, т. 15 от ЗНАП, Националната агенция за приходите представлява държавата в производството по несъстоятелност, в случаите, в които е кредитор с публични и определени със закон частни държавни вземания. В случая предявява иск за установяване съществуването и дължимостта на предявени и неприети в производството по несъстоятелност срещу "С.Е." АД, ЕИК *****, вземания на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите" (ФГВРС) и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от ФГВРС в общ размер на 215 989,95 лв., както и лихвите върху главниците, дължими на основание чл. 113 от КСО до датата на окончателното погасяване на главниците.Твърди, че с Решение № 67 от 22.07.2020 г., постановено по т. д. № 23/2020 г. по описа на Окръжен съд Ловеч, е открито производство по несъстоятелност срещу "С.Е." АД. Излага, че в ТРРЮЛНЦ под № 20201106172720 по партидата на „С.Е." АД е обявен

списък на неприетите вземания на кредитори на търговеца, предявени в срока по чл. 688, ал. 1 от ТЗ, като в списъка са включени вземания на ФГВРС в размер на 215 989,95 лв., както и лихвите върху посочените суми, дължими на основание чл. 113 от КСО до датата на окончателното погасяване на главниците, предявени от НАП с молба с изх. № 24-04-606/19#43 от 16.02.2021 г.

Посочва, че в срока по чл. 690 от ТЗ, агенцията е депозирала възражение с изх. № 24-04-606/19#44/8.03.2021 г. срещу включването на вземанията в списъка. Изтъква, че с Определение № 260166 от 12.04.2021 г., постановено по т. д. № 23/2020 г. по описа на Окръжен съд Ловеч, обявено в ТРРЮЛНЦ под № 20210412170830, възражението е оставено без уважение като неоснователно и списъкът на неприетите вземания е одобрен във вида, в който е изготвен. Твърди, че съгласно чл. 28, ал. 3 от ЗГВРСНР, във връзка с изплатените гарантирани вземания на работници и служители, фондът се представлява от Националната агенция за приходите. Сочи, че разпорежданията на ФГВРС са административни актове, които подлежат на обжалване и влизат в сила при наличие на предвидените в АПК предпоставки. Позицията се на действието на чл. 27, ал. 1 от ЗГВРСНР, съгласно който териториалните поделения на НАП изплащат гарантираните вземания на правоимащите лица в 7-дневен срок от получаване на разпореждането на директора на фонда и превеждане на сумите от фонда по декларираните от тях лични разплащателни или спестовни безсрочни Б.и сметки, т.е. изплащането на съответните суми, дължими на работниците и служителите е законодателно вменено на ФГВРС, като е определен срок за изплащане от момента на получаване на съответния акт. Цитира и разпоредбата на чл. 13 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, съгласно който в 3 дневен срок от издаване на разпореждането за изплащане на гарантираните вземания директорът на фонда превежда дължимите сума за изплащане на гарантираните вземания и осигурителните вноски за ДОО, ЗО и ДЗОО на съответното ТП на НОИ. Твърди, че към молба с изх. № 24-04-606/19#43/16.02.2021 г. на НАП са приложени заверени копия от 57 разпореждания на ФГВРС, въз основа на които гарантираните вземания са били изплатени на всеки един от посочените в разпорежданията работници и служители на длъжника. Сочи, че от писмо с изх. № 4504-40-138#1/26.03.2021 г. на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ и приложенията към него е видно, че плащанията към лицата са били извършени. По отношение съществуването и дължимостта на публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатен от ФГВРС твърди, че заедно с гарантираното вземане е заплатен и дължимия от работодателя данък върху доходите на физическите лица, поради което за ФГВРС възниква вземане срещу длъжника за заплатения данък, а възможността вземането да бъде удовлетворено в рамките на производството

по несъстоятелност е същото да бъде включено в одобрен от съда по несъстоятелността списък на приети вземания на кредитори на дружеството. В съответствие с изискването на чл.366 от ГПК прилага към исковата молба и справка, в която е посочен размера на неприетите вземания по всяко едно от разпорежданията на ФГВРС.

Изтъква, че основен аргумент на съда по несъстоятелността за неприемане на вземанията е факта, че с цитираните вземания са изплатени вземания на работници и служители на длъжника за трудови възнаграждения, които са били включени в одобрени от съда по несъстоятелността списъци на приети вземания на кредитори на дружеството. Счита, че този извод не може да бъде споделен предвид липсата на информация относно вида на приетите вземания на работници и служители, включени в списъка на служебно приетите вземания на кредитори на търговеца, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20200903105132 и одобрен от съда по несъстоятелността /заплати и обезщетения по КТ/ и периодите, за които те са дължими.

Моли съда на основание чл. 694 от ТЗ да постанови решение, с което да признае за установено съществуването и дължимостта на предявените от Националната агенция за приходите в производството по несъстоятелност срещу "С.Е." АД и неприети вземания на ФГВРС и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от ФГВРС в общ размер на 215 989,95 лв., както и лихвите върху главниците, дължими на основание чл. 113 от КСО до датата на окончателното погасяване на главниците. Претендира направените по делото разноси, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Прави доказателствени искания.

В срока по чл.367, ал.1 ГПК е постъпил отговор вх.№1919/7.07.21 г. от Е.Т. - синдик на „С.Е.“ АД/н/, в който оспорва предявените икове. Счита, че исковата молба е нередовна, искът относно непубличните вземания е допустим, но е неоснователен, а искът относно публичните вземания за данък върху доходите на физическите лица - недопустим и неоснователен. Относно нередовността на исковата молба твърди, че вземанията по предявените икове по чл. 694, ал. 2 ТЗ следва да бъдат индивидуализирани с елементите по чл. 685, ал. 2 ТЗ и същата следва да бъде оставена без движение.

На следващо място изтъква, че искът относно публичните вземания за данък върху доходите на физическите лица е недопустим. Излага съображения, че с молба на 19.02.21 г., НАП е предявил вземания на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към „С.Е.“ АД в размер на 215 989,95 лв., възникнали на основание 57 броя разпореждания на директора на Фонда, които да бъдат включени в списък на приетите вземания с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 4 ТЗ. Сочи, че с молбата е поискано вземанията на фонда да бъдат приети и удовлетворени заедно с начислените на основание чл. 21, ал. 4 ЗГВРСНР във връзка с чл. 113 КСО лихви, дължими до датата на окончателното погасяване на главниците на вземанията. Твърди, че не е приел така предявените вземания и ги включил в

съставен на 23.02.2021 г. и обявен в ТРРЮЛНЦ под № 2020301084813 списък на неприети допълнително предявени вземания към „С.Е.“ АД, съставен на основание чл. 688, ал. 1, вр. чл. 686, ал. 1, т. 3 от ТЗ. Не оспорва, че подаденото от НАП възражение срещу тях е оставено без уважение с определение № 260166/12.04.2021 г. по т.д.н. № 23/2020 г. на Окръжен съд - Ловеч.

Посочва, че нито в молбата, нито във възражението си по чл. 690, ал. 1 ТЗ, НАП е заявила, че предявените от нея вземания са публични вземания на държавата за данък, които биха имали привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 6 или т. 7 от ТЗ. Твърди, че процесуалните предпоставки за надлежно упражняване на иск по чл. 694, ал. 2 ТЗ са: кредиторът да е предявил вземането си пред съда по несъстоятелността по реда и в сроковете по чл. 685, ал. 1 и чл. 688 ТЗ; да има произнасяне на синдика по отношение на него; да има депозирано в срока по чл. 690, ал. 1 ТЗ възражение срещу приемането или отказа за приемане на вземането; по повод това възражение да има произнасяне на съда с определение по чл. 692 ТЗ; да е спазен срокът по чл. 694, ал. 6 от ТЗ. Изтъква, че за допустимостта на предявения иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ сезираният съд следи служебно и е длъжен да извърши самостоятелна проверка за наличие на посочените предпоставки за допустимост на предявения иск, като не е обвързан от становището на съда по несъстоятелността. Счита, че липсата на идентичност на предявените от НАП и неприети в хода на производството по т.д.н. № 23/2020 г. на Окръжен съд - Ловеч вземания с процесните вземания прави недопустим иска за установяване съществуването на публичните вземания за данък върху доходите на физическите лица, поради което моли съда да прекратите производството по делото в тази му част.

Посочва, че представеното с исковата молба писмо на ФГВРС изх. № Ц4504-40-136/26.03.2021 г. не доказва твърдените от НАП плащания на дължим от „С.Е.“ АД данък върху доходите на физическите лица и постъпването на претендираните суми по сметка на ТД на НАП ГДО, тъй като представляват частни свидетелстващи документи, които имат формална доказателствена сила, но дори да бъдат доказани плащанията на процесните вземания за данък и ФГВРС да се е суброгирал в правата на държавата спрямо „С.Е.“ АД за тях, то не следва да включва отново вземанията, които вече са включени в списъка с допълнително приетите вземания по чл. 688, ал. 3 от ТЗ. Твърди, че удовлетворяването на държавата от страна на ФГВРС за вземанията за ДДФЛ ще бъде отчетено, но не чрез включване на новопредявените от НАП вземания в списъка на приетите вземания, тъй като това би създало за „С.Е.“ АД задължение за плащане два пъти на едни и същи задължения - веднъж на държавата, която фигурира като кредитор с приети и неоспорени вземания за ДДФЛ, и втори път на ФГВРС чрез НАП досежно същите вземания. Изплащането на данък от страна на ФГВРС ще бъде съобразено при разпределянето на сумите чрез сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ. Цитира практика на съдилищата, разглеждащи възражения по чл.

690 от ТЗ и искове по чл. 694 ТЗ. Твърди, че тези вземания, при надлежно установяване на предпоставките за суброгация, ще бъдат удовлетворени в полза на НАП като представител на суброгиралия се Фонд и то с поредност по чл.722 ал.1 т.6 или т.7 ТЗ, но липсва основание за повторно приемане на вече приети вземания, тъй като се касае за последваща законна суброгация. Сочи, че след като спорните вземания са вече включени в списъците по т.4 от настоящия отговор и същите са одобрени от съда по несъстоятелността без възражения, смяната на титулярите му поради настъпилата суброгация не изисква и не води до ново предявяване и ново приемане на същите вземания на името на суброгиралия се кредитор, а просто до промяна на правоотношенията, която следва да се съобрази от синдика без включване на още вземания, идентични с вече приетите. Счита, че НАП няма правен интерес от установяване на съществуването на процесното вземане, тъй като разполага с облекчената правна възможност да атакува чрез възражение по чл. 728 ТЗ сметка за разпределение, която синдикът би изготвил за удовлетворяване приети публични вземания. Тъй като наличието на правен интерес е абсолютна процесуална предпоставка за воденето на настоящия процес и такъв липсва, моли съда да прекратите производството по делото в частта относно публичните вземания за ДДФЛ.

По отношение иска за непубличните вземания изразява становище и за неговата неоснователност. Излага, че в ТРРЮЛНЦ под № 20210120170536 по партията на „С.Е.“ АД е обявено определение № 260112/20.10.2020 г. по т.д.н. № 23/2020 г. на ЛОС, с което са одобрени списък на приети предявени вземания и списък на вземания по чл. 687, ал. 1 ТЗ към „С.Е.“ АД, включващи изчислени след приспадане на дължимите осигурителни вноски и ДДФЛ вземания на над 438 бивши работници и служители на дружеството за начислени до 21.07.2020 г. нетни трудови възнаграждения и/или обезщетения по чл. 221 и чл. 224 КТ с общ размер от над 2 794 300.53 лв.

Сочи, че молба на 19.02.21 г. по описа на ЛОС, НАП е предявила вземания на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към „С.Е.“ АД в размер на 215 989,95 лв., възникнали на основание 57 броя разпореждания на директора на Фонда. Изтъква, че издадените от директора на ФГВРС разпореждания са индивидуални административни актове, с които се създават права само в полза на отделни правоимащи работници или служители на „С.Е.“ АД и подлежат на обжалване само от тях по реда и в сроковете по чл. 26, ал. 4 ЗГВРСНР. Счита за недопустимо чрез тези актове да се изменят посочените по-горе списъци на приети вземания или определенията на съда по несъстоятелността.

Изтъква, че съгласно чл. 27, ал. 1 ЗГВРСНР ТП на НОИ изплащат гарантираните вземания на правоимащите лица в 7-дневен срок от получаване на разпореждането на директора на фонда и превеждане на сумите от фонда по декларираните от тях лични разплащателни или спестовни безсрочни Б.и сметки. Твърди, че цитираната от НАП разпорежба на чл. 13 от посочената наредба е изменена и от 01.01.2017 г. в 3-дневен срок от издаване на

разпореждането за изплащане на гарантираните вземания, директорът на фонда превежда дължимите суми за изплащане на гарантираните вземания на съответното ТП на НОИ, а според чл. 15 от Наредбата едновременно с изплащането на гарантираните вземания, съответното ТП на НОИ превежда само данъка върху доходите и запорите, а не и осигурителните вноски, както твърди НАП.

Отбелязва, че чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР предвижда, че в резултат на изплащането на гарантирани вземания на работниците и служителите със средства на фонда, в негова полза възниква право на иск срещу работодателя или масата на несъстоятелността за възстановяване на изплатените средства. Прави извод, че законната суброгация по чл. 28 ЗГВРСНР настъпва в момента на плащането на гарантираните вземания по декларираните от правоимащите лица лични разплащателни или спестовни безсрочни Б.и сметки.

Излага, че представеното с исковата молба писмо с изх. № Ц4504-40-136/26.03.2021 г. на ФГВРС и приложените към него документи не доказват твърдените от НАП плащания и заверяване на сметките на правоимащите лица. Сочи, че липсата на доказателства за извършени плащания съобразно изискванията на чл. 75, ал. 3 ЗЗД или чл. 305 ТЗ чрез заверяването на сметките на работниците и служителите е пречка да се приеме, че ФГВРС се е суброгирал в техните права спрямо „С.Е.“ АД. Твърди, че дори да бъдат доказани плащанията и Фондът да се е суброгирал в права на работниците и служителите, не следва отново да включва вземанията, вече включени в одобрените с определение № 260112/20.10.2020 г. по т.д.н. № 23/2020 г. на Ловешкия окръжен съд списък на приети предявени вземания и списък на вземания по чл. 687, ал. 1 ТЗ.

Твърди, че искът относно публичните вземания за ДДФЛ също е неоснователен. Сочи, че в ТРРЮЛНЦ под №20210120170536 по партията на „С.Е.“ АД в несъстоятелност е обявено определение №260112/20.10.20 г. по т.д.н. №23/20 г. на ЛОС, с което е одобрен списък на приетите вземания, които включват предявени от НАП публични вземания, представляващи приспаднат ДДФЛ върху вземанията по чл.687 ал.1 ТЗ, включени в посочените по горе в т.3 списъци. Сочи, че тъй като от представеното с исковата молба писмо с изх. № Ц4504-40-136/26.03.2021 г. на ФГВРС и приложенията към него не доказват твърдените от НАП плащания на дължим от „С.Е.“ АД данък върху доходите на физическите лица и постъпването на претендираните суми по сметка на ТД на НАП ГДО.

В отговора синдикът изразява становище за неоснователност и на предявения от НАП иск за установяване дължимостта на лихви върху главниците, дължими на основание чл.113 КСО до датата на окончателното погасяване на главниците. Позовава се на разпоредбата на чл.21, ал. 4 ЗГВРСНР, според която лихвата по чл. 113 КСО се дължи и събира само за невнесени и дължими от работодателите задължителни месечни вноски по чл. 21, ал. 1 ЗГВРСНР, но не и за изплатените гарантирани вземания на

работниците и служителите или ДДФЛ.

Прави доказателствени искания и изразява становище по направените от ищеца искания за събиране на доказателства.

Счита, че независимо от изхода на делото, разноските по т.д. № 30/2021 г. по описа на Ловешкия окръжен съд следва да са за сметка на НАП и искането ѝ за присъждане на направените по делото разноски следва да се остави без уважение.

Моли съда да постанови решение, с което отхвърли исковете на НАП.

След оставяне на исквата молба без движение, с молба вх. № 2845 от 29.07.2021 г. ищецът е посочил размера на гарантираното вземане и дължимия данък на всяко едно физическо лице – работник или служител на длъжника, заплатено от фонда с приложените към исквата молба разпореждания.

Тази молба е връчена на ответника по реда на чл.373 от ГПК, но в указания срок не постъпил допълнителен отговор.

В съдебно заседание ищецът редовно призован не се представлява. Представя след с.з. молба с вх.№92/7.01.22 г., с която моли да бъде уважен изцяло предявеният иск и да му се присъдят разноски по делото в размер на 400 лв. депозит за в.л. и 450 лв. юрисконсултско възнаграждение.

За „С.Е.“ АД-Ловеч се явява синдикът В. Л. Б., който поддържа становище за отхвърляне на иска и заявява, че няма претенции за разноски.

От приетите по делото писмени доказателства и становищата на страните, преценени поотделно и в тяхната връзка и обусловеност, съдът приема за установено следното:

При служебно извършена справка в ТРРЮЛНЦ съдът установява, че с решение от 22.07.2020 г. по т.д. № 23/2020 г. по описа на ОС Ловеч, на основание чл.630, ал.1 от ТЗ е обявена неплатежоспособността на «С.Е.»АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от П.Б., определена е начална дата на неплатежоспособността-31.12.2018 г., открито е производство по несъстоятелност на дружеството, назначен е за временен синдик ЕЛ. Г. Т., допуснато е обезпечение, на основание чл.630, ал.1, т.4 от ТЗ, чрез налагане на общ запор и възбрана върху имуществото на «С.Е.»АД, ЕИК ***** и е определена дата на първото събрание на кредиторите на 05.08.2020 г. от 10.00 ч. при дневен ред, съгласно чл.672 от ТЗ.

От приложената по настоящето дело на л.10 молба изх. № 24-04-606/19#43/16.02.2021 г. на НАП се установява, че тя е подадена по т.д. № 23/2020 г. и с нея са предявени вземания на основание чл.688, ал.1 и чл.687, ал.2 от ТЗ, вкл. вземания на ФГВРС в общ размер 215 989,95 лв. по цитирани 57 бр. разпореждания, предмет на настоящето производство. Тези вземания са включени в изготвения от синдика списък на неприети вземания, обявен в търговския регистър. В срока по чл.690, ал.1 от ТЗ е подадено възражение изх. № 24-04-606/19#44/8.03.2021 г. от НАП срещу включване на вземанията в списъка на неприети вземания. С определение № 260166/12.04.2021 г., съдът

е оставил без уважение възражението на НАП като неоснователно и списъкът на неприетите вземания е одобрен във вида, в който е изготвен.

По делото са приложени и приети заверени копия на разпореждания на Директора на Фонда „ГВРС“ (57 броя), издадени на 06.11.2020 г. /от № 4505-40-1991 до № 4505-40-2042/; на 19.11.2020 г. /от № 4505-40-2082 до № 4505-40-2085/; на 20.11.2020 г. № 4505-40-2086, от които се констатира, че фигуриращите в тях лица са били в трудовоправни отношения с работодателя-ответник „С.Е.“ АД и на всички тях са отпуснати гарантирани вземания (начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения за съответните периоди) на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 4, вр. чл. 22, ал. 1 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) след подадени от тях заявление-декларация. В цитираните разпорежданията са определени вида на гарантираните вземания (трудова възнаграждение и обезщетение) и размера на съответните суми, които следва да се изплатят на правоимащите от фонда.

За правилно решаване на спора и по искане на ищеца е допуснато назначаване на съдебно-икономическата експертиза с конкретно поставени въпроси. Вещото лице Д.П.-Н. е изготвила заключение с вх.№5390/29.12.21 г., което се възприема от съда и страните като компетентно, обосновано и безпристрастно. От него съдът установява, че на лицата по приложените към исковата молба разпореждания са изплатени гарантирани вземания от Фонд“Гарантирани вземания на работниците и служителите“ в общ размер на 196 020,58 лв., описани в приложение 1, като в колона 6 е посочен получения размер на гарантираното вземане, а в колона 8 е посочено за кой период. Отражено в заключението е и, че за лицата по приложените към ИМ разпореждания са изплатени публични вземания и ДДФЛ в общ размер на 19 690,37 лв., описани в приложение №1, като в колона 5 е посочен полученият размер на данък върху дохода, а в колона 8 е посочено за кой период. Вещото лице е отразило, че са извършвани преводи по Б.ите сметки на лицата, като сумите, постъпвали по тях са описани в колона 6 на Приложение №1, а датата е посочена в колона 10 на таблица 1. В заключението се сочи, че има внасяне на начисления данък върху доходите на физически лица по всяко разпореждане, като сумите са постъпили по сметка на ТД на НАП-София дирекция СДО, като е посочена и съответната Б.а сметка, а в приложение №1 в колона 5 е посочен получения размер на данък върху дохода за всяко лице, а в колона 10 е посочена датата на изплащане. Тези плащания са направени на 12.11.2020 г., 13.11.2020 г.24.11.20 г. и 30.11.20 г. Според вещото лице, общият размер на изплатените гарантирани вземания на работници и служители на „С.Е.“ АД/н./ е 196 020,58 лв, а общият размер на внесените данък върху доходите на физическите лице е 19 690,37 лв. Експертизата е изготвила и два варианта при изчисляване на размера на лихвата по чл.113 КСО, а именно до 16.02.21 г.-датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията-24 650,21 лв. и до 27.04.21 г. датата

на подаване на исковата молба 27 905,79 лв.

С оглед на тези фактически констатации, съдът намира от правна страна следното:

Предявен е иск за установяване на основание чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ съществуването на предявени от НАП, но неприети вземания на Фонда за гарантиране на вземанията на работници и служители (ФГВРС) и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от ФГВРС в общ размер 215 989,95 лв, както и лихви по чл. 113 КСО върху главниците до окончателното им заплащане.

В Глава четвърта от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) е регламентирана Процедурата по изплащане на гарантираните вземания, както следва: гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление-декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл.6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава, като изплащането им на правоимащия работник или служител се извършва въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда (чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР) по декларираните от тях лични платежни сметки.

Съгласно чл.27, ал.2 ЗГВРСНР, ТП на НАП превежда данъка върху доходите и запорите едновременно с изплащането на гарантираното вземане. В чл.28 ал.1 от ЗГВРСНР е регламентирано, че в резултат на изплащането на гарантирани вземания на работниците и служителите със средства на фонда, в негова полза възниква право на иск срещу работодателя или масата на несъстоятелността за възстановяване на изплатените средства. Съгласно чл.28, ал.3 от ЗГВРСНР, в производството по несъстоятелност във връзка с изплатените гарантирани вземания на работници и служители, фондът се представлява от НАП, а частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима за работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност/чл. 30 ЗГВРСНР/.

Според ангажираните по делото доказателства и заключението на съдебно-икономическата експертиза се доказва, че гарантираните вземания и ДОД, начислени с представените 57 бр. разпореждания по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР, са изплатени на работниците в обща размер на сумата 196 020,58 лв. и 19 690,37 лв. – ДОД на ТД на НАП, или общо 215 710,95 лв. Тези вземанията според заключението на съдебно-икономическата експертиза са включени от синдика в списъка на неприетите такива, но те са част от вземанията, включени в списъка по чл. 687, ал. 1 ТЗ (служебно приети от синдика вземания на работници и служители на несъстоятелния търговец).

При тази фактическа обстановка съдът дължи произнасяне по спора

между страните при прието вземане на работник/служител в производството по несъстоятелност и последвало плащане на това задължение от Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" в полза на НАП, упражняваща правата на фонда по чл. 28 ЗГВРСНР, възниква ли ново вземане, подлежащо на предявяване в производството по несъстоятелност или ищеца-НАП следва да участва в разпределението по силата на законовата суброгация по чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР. Съдът приема, че в този случай не възниква ново вземане, различно от служебно вписаното от синдика в списъка на приетите вземания на работник или служител срещу обявления в несъстоятелност работодател. Суброгираният кредитор ще се удовлетвори при разпределение на сумите чрез сметка за разпределение по реда на чл. 721 от ТЗ. След изплащане на сумите по издадените разпореждания от ФГВРС, кредиторите с приети вземания се удовлетворяват за тях до съответните размери, без да се стига до погасяване на задълженията на „С.Е.“ АД (н) в същите размери, тъй като задължението продължава да съществува до размера, в който работниците са получили удовлетворяване чрез средствата на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", за който обявеното в несъстоятелност дружество продължава да отговаря, но спрямо фонда до размера на изплатената сума. Съгласно чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР, плащането със средства от фонда води до промяна в персоналният състав на кредиторите за част от приетите вземания, а не до увеличаване обема на задълженията на дружеството-длъжник или с други думи настъпва промяна в кредитора, но не и, че възниква ново вземане. Суброгацията по чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР е настъпила само до размера на удовлетворените вземания по процесните разпореждания, чиито общ размер възлиза на 215 710,95 лв. Тя не настъпва за неудовлетворената от фонда част на предявените вземания и за тази част от тях кредитор си остава съответния работник или служител. До посочения размер и на основание чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР, фондът встъпва в правата на работниците по всяко от вземанията им, предявени в производството по несъстоятелност на „С.Е.“ АД (н), удовлетворени изцяло или частично с негови средства. Фондът чрез НАП следва да се включи от синдика при изготвяне на сметката за разпределение на мястото на удовлетворените работници и служители, вместо да предявява иск против дружеството в несъстоятелност за възстановяване на изплатените средства. След като вземанията на работниците са включени в списъка на приетите вземания, срещу който не са постъпили възражения по чл. 690, ал. 1 ТЗ, това представлява пречка за развитие на исково производство по установяването им. Обратното би било в противоречие с действието чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР и дублиране на вземания – едното на кредитора-работник, включено в списъка на приетите такива, и другото на ФГВРС, възникнало заради удовлетворяване на първото, т.е. за една и съща сума.

В този смисъл настоящата инстанция счита, че в полза на Фонда „Гарантиране на вземанията на работници и служители“ не съществуват предявени, но неприети вземания в общ размер 215 989,95 лв., претендирани

като платени със средства на фонда трудови възнаграждения на работници и служители на „С.Е.“ АД (н) и ДОД върху тях по представените 57 броя разпореждания на Директора на Фонда „ГВРС“, издадени в периода 06.11.2020 г. – 20.11.2020 г.

Съдът счита също, че не съществува и вземане за заплащане на лихва по чл. 113 КСО върху главницата, тъй като след като встъпи в правата на удовлетворения кредитор, в полза на суброгиралия се фонд се дължи лихва за забава на общо основание след като дружеството в несъстоятелност е в забава за вземанията към работниците и служителите. Освен това върху платените със средства от фонда суми в негова полза не възниква вземане за лихва по чл. 113 КСО, тъй като се касае за плащане на задължения, които не са публични по смисъла на чл. 162, ал. 2 ДОПК и доколкото в закона не е установено изрично начисляване на такава лихва върху тях, въпреки частният им характер – задължено лице за вземанията по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР е несъстоятелният работодател, а за вземанията по чл. 27, ал. 2 ЗГВРСНР (ДОД и запори) е работникът, а освен това с лихвата по чл. 113 КСО се събират вземанията на фонда за невнесени ежемесечни вноски по чл. 20, ал. 1 ЗГВРСНР, каквито не са предявени за установяване в настоящето производство.

Поради изложените съображения съдът намира, че предявеният установителен иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ за вземане в общ размер от 215 989,95 лв., както и за лихвата по чл. 113 КСО върху него до окончателното му заплащане, като неоснователни следва да бъдат отхвърлени. Следва да се отбележи, че съществува несъответствие между претендираната от ищеца сума в размер на 215 989,95 лв. и сумата, която е установена от вещото лице – 215 710,95 лв. Съдът дава вяра на заключението на вещото лице и в този смисъл искът за разликата между претендираната от ищеца и установената по документи от вещото лице сума се явява неоснователен и недоказан.

При този изход на процеса разноски не следва да се присъждат, тъй като не се претендират от ответника, а разноските за държавна такса остават в тежест на бюджета на съда.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от Националната агенция за приходите, *** против „С.Е.“ АД (в несъстоятелност), с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *** № 9 и ЕЛ. Г. Т. – постоянен синдик на „С.Е.“ АД, иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ за установяване съществуването на предявени, но неприети вземания на Фонда за гарантиране на вземанията на работници и служители (ФГВРС) и за

данък върху доходите на физическите лица в общ размер на 215 989,95 лв., заплатени със средства от ФГВРС по 57 броя *разпореждания на Директора на Фонда „ГВРС“*, издадени в периода 06.11.2020 г. – 20.11.2020 г., както и за лихви по чл. 113 КСО върху главниците до окончателното им заплащане.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____